

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Milana Podhrázkého a soudců Petra Mikeše a Jitky Zavřelové v právní věci žalobce: **Arnika – Centrum pro podporu občanů**, pobočný spolek, se sídlem Seifertova 327/85, Praha 3 (dříve Dělnická 541/13, Praha 7), zastoupený JUDr. Ondřejem Tošnerem, Ph.D., advokátem se sídlem Slavíkova 1568/23, Praha 2, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské náměstí 2/2, Praha 1, za účasti osoby zúčastněné na řízení: I) Prague CBD, s. r. o., se sídlem Na Florenci 2139/2, Praha 1 (dříve Na Florenci 2116/15, Praha 1), zastoupená Mgr. Jaroslavem Tajbrem, advokátem se sídlem U Nikolajky 833/5, Praha 5, a II) Klub Za starou Prahu, z. s., se sídlem Mostecká 56/1, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 11. 2020, čj. MHMP 1741074/2020, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 11. 8. 2021, čj. 11 A 135/2020-145,

t a k t o :

- I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 11. 8. 2021, čj. 11 A 135/2020-145, **se ruší.**
- II. Rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 11. 2020, čj. MHMP 1741074/2020, **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 24 456 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce JUDr. Ondřeje Tošnera, Ph.D., advokáta.
- IV. Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a dosavadní průběh řízení

[1] Úřad městské části Praha 1 (dále „stavební úřad“) vydal k žádosti osoby zúčastněné na řízení I) [dále „OZNŘ I“)“] jako stavebníka rozhodnutí ze 17. 4. 2020, čj. UMCP1 147834/2020, o umístění stavby nazvané „*Polyfunkční objekt Masaryk Centre 1, včetně připojení na technickou infrastrukturu*“ (dále „záměr“) a o změně územního rozhodnutí pro stavbu nazvanou „*Rekonstrukce ulice Na Florenci*“ na pozemcích parc. č. 2334/1, 2536, 2537/100, 2537/162, 2537/163, 2537/169, 2535/2, 2556/1, 2333/1, 2334/6, 2335/1 a 2537/173, vše v katastrálním území Nové Město (dále „rozhodnutí o umístění stavby“).

[2] Proti rozhodnutí o umístění stavby podal žalobce odvolání, jež žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím podle § 92 odst. 1 správního řádu zamítl jako nepřípustné, neboť žalobce nebyl účastníkem správního řízení o žádosti o umístění stavby (dále „rozhodnutí žalovaného“).

[3] Ještě před vydáním rozhodnutí o umístění stavby vydal stavební úřad usnesení ze 17. 3. 2020, čj. UMCP1 113308/2020 (dále „usnesení ze 17. 3. 2020“), jímž rozhodl, že žalobce není účastníkem řízení o umístění stavby. Rozhodnutím ze 4. 11. 2020, čj. MHMP 1343573/2020 (dále „rozhodnutí ze 4. 11. 2020“), tj. ještě před vydáním rozhodnutí žalovaného (o nepřípustném odvolání), žalovaný zamítl odvolání žalobce proti usnesení ze 17. 3. 2020 a toto rozhodnutí potvrdil. Usnesení ze 17. 3. 2020 a odvolací rozhodnutí proti němu jsou předmětem řízení o kasační stížnosti vedeného pod sp. zn. 8 As 277/2021.

[4] Rozhodnutí žalovaného označené v záhlaví tohoto rozsudku žalobce napadl žalobou u Městského soudu v Praze. Ten žalobu výrokem I. shora uvedeného rozsudku zamítl. Dále rozhodl, že právo na náhradu nákladů řízení nemají žádný z účastníků (výrok II.) ani OZNŘ (výrok III.).

[5] Městský soud za jádro sporu označil otázku, zda žalobce měl být účastníkem územního řízení jakožto řízení navazujícího ve smyslu zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí a o změně některých souvisejících zákonů (dále „zákon o posuzování vlivů na životní prostředí“). Předně uvedl, že soudní přezkum rozhodnutí o zamítnutí nepřípustného odvolání je omezen výlučně na otázku, zda odvolání bylo skutečně nepřípustné. Dále provedl věcné posouzení otázky (sporného) účastnictví stěžovatele v územním řízení a dospěl k závěru, že záměr nepodléhal posouzení vlivů záměru na životní prostředí. Proto územní řízení vedené k záměru nebylo navazujícím řízením podle zákona o posuzování vlivů na životní prostředí a stěžovatel tak neměl postavení účastníka územního řízení z titulu dotčené veřejnosti (podrobněji body 5-8 rozsudku NSS v související věci sp. zn. 8 As 277/2021 obsahující shrnutí shodného odůvodnění městského soudu).

II. Kasační stížnost a další vyjádření

[6] Proti výroku I. a II. rozsudku městského soudu (o zamítnutí žaloby a o tom, že žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení) podal žalobce (dále „stěžovatel“) kasační stížnost, jíž navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek v tomto rozsahu zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

[7] Stěžovatel nejprve poukázal na obsah žaloby s tím, že v nyní projednávané věci jde o navazující řízení, které navazuje na původní, předchozí záměr „*Administrativní budova*“.

pokračování

na Florenci včetně připojení na technickou infrastrukturu“ (dále „původní záměr“). K němu Magistrát hlavního města Prahy, odbor ochrany prostředí (dále „dotčený orgán“), vydal 29. 11. 2017 pod čj. MHMP 1840256/2017, podle § 9a tohoto zákona, souhlasné závazné stanovisko k posouzení vlivů provedení záměru na životní prostředí (dále „stanovisko EIA k původnímu záměru z 29. 11. 2017“). I kdyby tomu tak nebylo, jde i v případě (nyní projednávaného) záměru o záměr podléhající zákonu o posuzování vlivů na životní prostředí, a tedy územní řízení je navazujícím řízením ve smyslu § 3 písm. g) bodu 1 tohoto zákona.

[8] Vzhledem k důvodům, pro něž Nejvyšší správní soud přistoupil ke zrušení nyní napadeného rozsudku a rozhodnutí žalovaného, by bylo nadbytečné reprodukovat kasační námitky, jakož i další vyjádření stěžovatele a OZNŘ I), týkající se otázky, zda záměr podléhal posouzení vlivů záměru na životní prostředí.

[9] Je však třeba uvést, že OZNŘ I) argumentovala, že kasační stížnost je nepřipustná. Kasační námitky se totiž opírají především o přesvědčení, že záměr podléhá posouzení vlivů záměru na životní prostředí, neboť spadá pod bod 110 přílohy č. 1 k zákonu o posuzování vlivů na životní prostředí (dále „příloha č. 1“). Stěžovatel tento argument v žalobě toliko konstatoval, ale zrušení napadeného rozhodnutí se domáhal výlučně z toho důvodu, že šlo o řízení navazující na stanovisko EIA k původnímu záměru z 29. 11. 2017. V kasační stížnosti tak jen zdánlivě uvádí námitky, které uplatnil již v žalobě.

[10] Stěžovatel v replice uvedl, že kasační stížnost je přípustná, neboť v žalobě výslovně namítal rovněž to, že jde o záměr, který tak jako tak podléhá zákonu o posuzování vlivů na životní prostředí, čímž splnil podmínky pro účast v daném řízení podle § 9c odst. 3 tohoto zákona.

[11] OZNŘ II) se nevyjádřila.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

III.A Přípustnost kasační stížnosti

[12] Vzhledem k tomu, že OZNŘ I) vznesla otázku přípustnosti kasační stížnosti, považuje Nejvyšší správní soud za vhodné se touto otázkou v namítaném rozsahu zabývat hned v úvodu.

[13] Kasační stížnost je přípustná.

[14] Podle přesvědčení OZNŘ I) stěžovatel skutečnost, že záměr spadá pod bod 110 přílohy č. 1 k zákonu o posuzování vlivů na životní prostředí (dále „příloha č. 1“) v žalobě „pouze konstatoval“, avšak neučinil z ní žalobní bod, neboť se z tohoto důvodu nedomáhal zrušení rozhodnutí žalovaného. Podle OZNŘ I) tato otázka současně představuje jedinou kasační námitku. Důvody uvedené v kasační stížnosti se proto neshodují s důvody obsaženými v žalobě.

[15] Z § 104 odst. 4 s. ř. s. plyne nepřipustnost nových právních důvodů (právních novot), které stěžovatel neuplatnil v řízení před krajským (městským) soudem, ač tak učinit mohl.

[16] Judikatura Nejvyššího správního soudu (rozsudek rozšířeného senátu NSS z 20. 12. 2015, čj. 2 Azs 92/2005-58, č. 835/2006 Sb. NSS) za žalobní bod považuje „konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizovaná) skutková tvrzení doprovázená (v témže smyslu) konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné (...). Líčení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých ‚obvyklých‘ nezákonností, k nimž při vyřizování věci určitého druhu může docházet, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem“. Rozšířený senát dále vysvětlil, proč je takové vymezení významné: „Konkretizace faktů dostatečně substancovanými žalobními body je důležitá nejen z hlediska soudu, tj. pro stanovení programu sporu a vytýčení mezí, v nichž se soud může v souladu s dispoziční zásadou pohybovat, ale má význam i pro žalovaného. Stěžejní procesní zásadou je rovnost účastníků před soudem vyjadřovaná někdy jako rovnost zbraní. Každá procesní strana by měla mít přiměřenou možnost uplatnit své argumenty za podmínek, které ji citelně neznevýhodňují v porovnání s protistranou. Provedením této zásady je potom též požadavek náležité substanciace přednesů stran: jediné tím, že strana svůj přednes dostatečně konkretizuje, umožní druhé straně k tomuto přednesu učinit vyjádření. Pokud je tvrzení jedné procesní strany jen povšechné a nekonkrétní, neví druhá strana, k čemu se má vlastně vyjádřit; tím se přirozeně snižuje i její možnost náležité procesní obrany. Žalobce je též povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti“.

[17] V rozsudku rozšířeného senátu z 24. 8. 2010, čj. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS, bod 33, Nejvyšší správní soud rovněž uvedl, že „náležitost žaloby dle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. je splněna, pokud jsou z tvrzení žalobce seznatelné skutkové děje a okolnosti individuálně odlišitelné od jiných ve vztahu ke konkrétnímu případu žalobce, jež žalobce považoval za relevantní k jím domnělé nezákonnosti správního rozhodnutí; právní důvody nezákonnosti (či nicotnosti) napadeného správního rozhodnutí pak musí být tvrzeny alespoň tak, aby soud při aplikaci obecného pravidla, že soud zná právo, mohl dostatečně vymezit, kterým směrem, tj. ve vztahu k jakým právním předpisům bude směřovat jeho přezkum“.

[18] Na str. 8 žaloby v pátém nečíslovaném odstavci bodu 3. stěžovatel výslovně sporoval závěr správních orgánů, že záměr nenaplňuje limity bodu 110 přílohy č. 1. V následujícím odstavci pak tento argument blíže odůvodnil. Jeho argumentace obsahuje skutková tvrzení (údaj o výměře zastavěné plochy záměru) i právní důvody nezákonnosti (odkaz na bod 110 přílohy č. 1 vymezující limit této výměry i odkaz na definici zastavěné plochy podle § 2 odst. 7 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu). V posledním odstavci bodu 3. na str. 9 žaloby pak stěžovatel tuto argumentaci shrnul jako samostatnou námitku oddělitelnou od žalobní námitky spočívající v tom, že územní řízení navazovalo na stanovisko EIA k původnímu záměru z 29. 11. 2017. Takovou argumentaci považuje Nejvyšší správní soud za řádně uplatněný žalobní bod, k němuž mohli žalovaní i OZNR I)

pokračování

předložit oponentující stanoviska. Jestliže stěžovatel tento žalobní bod v kasační stížnosti rozvádí a činí z něj rozhodující úvahu, považuje to soud za reakci na odůvodnění městského soudu obsažené v bodech 71-74 rozsudku. Z případné změny důležitosti či logické posloupnosti jednotlivých námitek navázané na strukturu rozhodnutí soudu, proti němuž stěžovatel brojí, však nelze dovozovat nepřipustnost námitek. Kasační námitka, že záměr spadá pod bod 110 přílohy č. 1 je tedy přípustná, neboť ji stěžovatel řádně uplatnil již v žalobě.

[19] Zároveň stěžovatel v závěru žaloby výslovně uvedl, že zrušení rozhodnutí žalovaného a vrácení věci k dalšímu řízení [návrh výroku rozsudku ve smyslu § 71 odst. 1 písm. f) s. ř. s.] navrhuje „[v]zhledem ke všemu výše uvedenému“, tzn. i z důvodu, že záměr ve skutečnosti spadá pod bod 110 přílohy č. 1. Není tedy pravdou, jak se snaží tvrdit OZNŘ I), že se stěžovatel v žalobě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného výlučně proto, že šlo o řízení navazující na stanovisko EIA k původnímu záměru z 29. 11. 2017.

III.B Důvodnost kasační stížnosti

[20] Kasační stížnost je důvodná.

[21] Podle § 81 odst. 1 správního řádu *může účastník proti rozhodnutí podat odvolání, pokud zákon nestanoví jinak.*

[22] Podle § 92 odst. 1 věty první správního řádu *opožděné nebo nepřipustné odvolání odvolací správní orgán zamítne.* Nepřipustné je i odvolání podané osobou, která objektivně není účastníkem správního řízení, v němž bylo vydáno odvoláním napadené rozhodnutí (rozsudek NSS z 18. 6. 2013, čj. 4 As 13/2013-26, bod 15, a na něj navazující rozsudek NSS z 2. 7. 2015, čj. 9 As 222/2014-147, č. 3288/2015 Sb. NSS, bod 21).

[23] Podstatou nyní projednávané věci je otázka, zda stěžovatel jako dotčená veřejnost byl (měl být) účastníkem územního řízení ve věci záměru, protože šlo o řízení navazující ve smyslu § 3 písm. g) bodu 1 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí, a zda tedy (jako účastník řízení) mohl podat přípustné odvolání proti rozhodnutí o umístění stavby. Stěžovatel se postavení účastníka v územním řízení domáhal již během tohoto řízení (bod [3] výše).

[24] Pravomocným rozhodnutím o účastenství je kterýkoliv správní orgán vázán (§ 73 odst. 2 správního řádu). To mimo jiné vylučuje možnost osoby, o které bylo pravomocně rozhodnuto, že není účastníkem řízení, podávat následně odvolání proti dalším rozhodnutím vydaným v (kmenovém) správním řízení, neboť by bylo jako nepřipustné zamítnuto podle § 92 odst. 1 správního řádu. Správní soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí o zamítnutí nepřipustného odvolání vychází z pravomocného (samostatně soudně přezkoumatelného) rozhodnutí o účastenství, které již sám postupem podle § 75 odst. 2 věty druhé s. ř. s. nepřezkoumává (rozsudky NSS čj. 4 As 13/2013-26, bod 15, a čj. 9 As 222/2014-147, bod 21, a tam citovaná judikatura).

[25] V tomto ohledu je vztah rozhodnutí o (ne)účastenství podle § 28 odst. 1 správního řádu vůči rozhodnutí o nepřipustnosti odvolání podobný vztahu řetězení podmiňujícího a podmíněného rozhodnutí. Nejde sice o skutečné řetězení, neboť rozhodnutí o (ne)účastenství je pouze procesním rozhodnutím činěným v rámci kmenového správního

řízení, avšak je-li takové rozhodnutí vydáno, dochází k obsahové návaznosti (posloupnosti) těchto rozhodnutí ve smyslu usnesení rozšířeného senátu NSS z 22. 10. 2019, čj. 6 As 211/2017-88, č. 3948/2019 Sb. NSS, bod 27.

[26] V souladu s těmito východisky rozhodl žalovaný v nyní projednávané věci (třetí, čtvrtý a sedmý odstavec na str. 3 rozhodnutí žalovaného). Svůj závěr o nepřípustnosti odvolání stěžovatele proti rozhodnutí o umístění stavby opřel o usnesení ze 17. 3. 2020, potvrzené rozhodnutím ze 4. 11. 2020 (bod [3] výše), o tom, že stěžovatel nebyl účastníkem územního řízení. Na tato rozhodnutí odkázal a zopakoval jejich závěry.

[27] Naopak městský soud, aniž odkázal na souběžně vedené řízení ve věci účastenství pod sp. zn. 11 A 136/2020, provedl vlastní věcné posouzení otázky (sporného) účastenství stěžovatele v územním řízení. Správně však měl toliko odkázat na pravomocné rozhodnutí o účastenství, jímž byl v nyní projednávané věci vázán (bod [24] výše). Zvláště v situaci, kdy souběžně a ve stejný den vydaným rozsudkem čj. 11 A 136/2020-107 zamítl žalobu stěžovatele ve věci jeho účastenství.

[28] Tento rozsudek, založený na shodných úvahách a závěrech jako nyní napadený rozsudek, však Nejvyšší správní soud spolu s rozhodnutím ze 4. 11. 2020 souběžně vydaným rozsudkem v související věci sp. zn. 8 As 277/2021 zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V důsledku této skutečnosti není v nyní projednávané věci dosud postaveno najisto, zda stěžovatel je (měl být) účastníkem územního řízení, a zda jeho odvolání proti rozhodnutí o umístění stavby bylo přípustné. Závěr městského soudu ani žalovaného o nepřípustnosti odvolání stěžovatele proti rozhodnutí o umístění stavby proto nemůže obstát.

[29] Nejvyšší správní soud se proto v nyní posuzované věci musel zabývat otázkou, zda zrušení rozhodnutí žalovaného ve věci o (ne)účastenství může zohlednit v nyní řešené věci. Správní soud totiž podle § 75 odst. 1 s. ř. s. při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. To samozřejmě platí i pro řízení o kasační stížnosti, které je přezkumným řízením vůči rozhodnutí krajského soudu (rozsudek NSS z čj. 9 As 222/2014-147, bod 33). V tento rozhodný moment bylo vydáno pravomocné rozhodnutí o (ne)účastenství stěžovatele, jímž byl žalovaný v nyní projednávané věci vázán. Přesto skutečnost, že Nejvyšší správní soud v nynější věci při zrušení rozhodnutí žalovaného o nepřípustnosti odvolání zohlednil, že v souvisejícím řízení zrušil rozhodnutí žalovaného o (ne)účastenství stěžovatele, není v rozporu se zásadou obsaženou v § 75 odst. 1 s. ř. s., neboť soud zohlednil pouze takovou nezákonnost „podmiňujícího“ rozhodnutí, jejíž důvod byl dán již v době vydání „podmíněného“ rozhodnutí, avšak která dosud nebyla autoritativně zjištěna (usnesení rozšířeného senátu NSS čj. 6 As 211/2017-88, bod 35 poslední věta). Takový postup nejen že neodporuje zásadě plynoucí z § 75 odst. 1 s. ř. s., ale je současně nezbytný i pro spravedlivé řešení věci, a to s ohledem na požadavky unijního práva na účinnou právní ochranu (čl. 11 odst. 4 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/92/EU ze dne 13. prosince 2011 o posuzování vlivů některých veřejných a soukromých záměrů na životní prostředí; rozsudek velkého senátu Soudního dvora EU z 8. 11. 2016, *Lesoochranské zoskupenie VLK*, C-243/15, ECLI:EU:C:2016:838).

pokračování

[30] Jde-li o kasační námitky týkající se otázky, zda záměr podléhal posouzení vlivů záměru na životní prostředí, Nejvyšší správní soud se s nimi, včetně těch nepřijatelných, vypořádal v souvisejícím rozsudku sp. zn. 8 As 277/2021, na nějž tímto plně odkazuje.

IV. Závěr a náklady řízení

[31] Nejvyšší správní soud na základě výše uvedených úvah dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná, a proto v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. rozsudek městského soudu v rozsahu napadených výroků I. a II. zrušil. Současně zrušil i nenapadený výrok III. (o náhradě nákladů řízení OZNŘ), jenž nemůže sám o sobě obstát, jelikož je závislý na skončení řízení.

[32] Zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí městského soudu, a pokud již v řízení před městským soudem byly pro takový postup důvody, současně se zrušením rozhodnutí městského soudu může sám podle povahy věci rozhodnout o zrušení rozhodnutí správního orgánu (§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.). Vzhledem k tomu, že v dané věci by městský soud v souladu s vysloveným závazným právním názorem a charakterem vytýkaných vad neměl jinou možnost než zrušit žalobou napadené rozhodnutí žalovaného, rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 110 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s. tak, že sám rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V něm je vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 5 s. ř. s.). To znamená, že na základě výsledku dílčího řízení podle § 28 odst. 1 správního řádu o účastenství stěžovatele v územním řízení (odvislého od toho, zda záměr podléhá posouzení vlivů záměru na životní prostředí) žalovaný znovu rozhodne o odvolání stěžovatele podanému proti rozhodnutí o umístění stavby.

[33] V případě, že Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek městského soudu a současně zrušil i rozhodnutí správního orgánu podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s., je povinen rozhodnout kromě nákladů řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí městského soudu (§ 110 odst. 3 věta druhá s. ř. s.). Při rozhodování o náhradě nákladů řízení vychází soudní řád správní z celkového úspěchu ve věci (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Stěžovatel úspěšný byl, a proto má právo na náhradu nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti. Žalovaný naopak úspěch neměl, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení.

[34] Náklady stěžovatele za řízení o žalobě tvoří zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč za žalobu a odměna advokáta. Ta zahrnuje dva úkony právní služby spočívající v přípravě a převzetí zastoupení a sepsání žaloby (§ 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), přičemž za každý z nich náleží částka 3 100 Kč (§ 7 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu) a paušální náhrada hotových výdajů v částce 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Za řízení o žalobě tak zástupci stěžovatele náleží odměna a náhrada hotových výdajů ve výši 6 800 Kč [2 x (3 100 + 300)]. Jelikož je zástupce stěžovatele plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se tato částka o částku 1 428 Kč odpovídající 21% dani z přidané hodnoty na celkovou částku 8 228 Kč. Celkové náklady stěžovatele za řízení o žalobě tak činí 11 228 Kč.

[35] Náklady stěžovatele za řízení o kasační stížnosti tvoří zaplacený soudní poplatek ve výši 5 000 Kč za kasační stížnost a odměna advokáta za dva úkony právní služby spočívající v sepsání kasační stížnosti a repliky [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. Za každý úkon náleží částka 3 100 Kč a paušální náhrada hotových výdajů v částce 300 Kč. Další dvě vyjádření stěžovatele nepředstavují v nyní projednávané věci účelné úkony, neboť převážně opakují již dříve uvedenou argumentaci, a proto za ně soud odměnu nepřiznal. Za řízení o kasační stížnosti tak zástupci stěžovatele náleží odměna a náhrada hotových výdajů ve výši 6 800 Kč [2 x (3 100 + 300)]. Tato částka se zvyšuje o částku 1 428 Kč odpovídající 21% dani z přidané hodnoty na celkovou částku 8 228 Kč. Celkové náklady stěžovatele za řízení o kasační stížnosti tak činí 13 228 Kč.

[36] Výsledná částka nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti tedy činí 24 456 Kč.

[37] Žalovaný je povinen stěžovateli zaplatit náhradu nákladů řízení ve výši 24 456 Kč, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce JUDr. Ondřeje Tošnera, Ph.D., advokáta.

[38] OZNŘ I) ani II) nemají právo na náhradu nákladů řízení. OZNŘ má podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu pouze těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil, případně jí soud může z důvodů zvláštního zřetele hodných na návrh přiznat i náhradu dalších nákladů řízení. V daném případě však žádná z těchto zákonem předvídaných situací v řízení před městským soudem ani v řízení o kasační stížnosti nenastala.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 26. února 2024

Milan Podhrázký
předseda senátu